



Complimentjes.

Aardige opmerkingen en complimentjes

– de eerlijk gemeente tenminste -, zijn het zout in de pap van het dagelijks bestaan. Maar sommige mensen kunnen ze niet door hun strot krijgen. Het lijkt wel alsof ze er slechts een klein knikkerzakje vol van hebben en daar bovenop blijven zitten, liever dan een gokje wagen en gewoon maar - op een doordeweekse dag -, kwistig een handjevol glimmende exemplaren in het rond strooien.

Jammer, jammer, jammer. Want de Bijbelse uitdrukking dat het zaliger is te geven dan te ontvangen, gaat niet altijd op: het is namelijk allebei lekker, zowel het geven als het ontvangen. En mijn ervaring is, dat aardige opmerkingen als een boemerang bij je terugkomen. Natuurlijk hebben we het dan niet over slijmen en inlikken om iets van iemand gedaan te krijgen. Een eerlijk compliment is belangeloos en voelt aan als een warm bad.

En het moet ook ergens op sláan natuurlijk. De moeder die jachtig tegen haar achtjarige zegt: 'Ja, mooi dat heb je goed gedaan!' als de kleine haar elke drie minuten een velletje papier onder de neus duwt, waar zogenaamd een tekening op staat, is niet geloofwaardig. Dat weet zo'n kind ook wel.

Maar afgezien van complimentjes om prestaties, is het ook wel eens lekker om te horen én te voelen dat anderen je een leuk, lief, eerlijk, aardig enz. soort persoon vinden en graag bij je in de buurt zijn.

Er zijn mensen die zoiets pas op hun sterfbed zeggen, vlak voor het uitblazen van de laatste adem.

Zoiets van 'Marie, ik heb altijd van je gehouden.'

Je kunt dan zeggen: 'Beter laat dan nooit . . .!'

Oké, maar het is wel verdómd laat.

Ik ga mooi niet op die knikkers zitten.

Míj te hard.